

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 9/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť P. I., bytom Ž., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., so sídlom M., namietajúcu porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 70/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. I. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. decembra 2005 doručená sťažnosť P. I., bytom Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., so sídlom M., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 70/03.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 3 T 59/00 zo 14. mája 2001 uznaný vinným a odsúdený za trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Proti uvedenému rozsudku sa odvolal hneď na hlavnom pojednávaní a neskôr po doručení rozsudku svoje odvolanie podaním z 11. februára 2003 doplnil. Krajský súd podľa tvrdenia sťažovateľa vo veci nekonal, pričom hlavné pojednávanie vo veci sa uskutočnilo až 4. apríla 2004 a bolo odročené. Ďalšie hlavné pojednávanie sa uskutočnilo 16. mája 2005. Na tomto pojednávaní bol vyhlásený rozsudok sp. zn. 2 To 70/03 zo 16. mája 2005, ktorým bolo odvolanie sťažovateľa zamietnuté. Sťažovateľ namieta, že rozsudok krajského súdu mu nebol dlhodobo doručený, a preto si ho 2. novembra 2005 osobne vyzdvihol na Okresnom súde Martin.

„Nedbalý postup a nečinnosť“ krajského súdu pri vyhotovovaní rozsudku hodnotí sťažovateľ ako porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal tento nález:

„V trestnoprávnej veci odsúdeného P. I., ktorú po konaní na Okresnom súde v Martine pod č. k. 3 T 59/00 rozhodoval Krajský súd v Žiline pod č. k. 2 To 70/03 bolo porušené právo navrhovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyhláseného pod č. 209/1992 Zb.

Slovenská republika – Krajský súd v Žiline je povinný vyplatiť sťažovateľovi, t. j. P. I. finančné zadosťučinenie vo výške 300.000,- Sk do troch dní od doručenia nálezu.

Slovenská republika – Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť sťažovateľovi, t. j. P. I. trovy konania a trovy právneho zastúpenia do troch dní od doručenia nálezu.“

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už viackrát judikoval, že v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti

(napr. I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Obdobne to platí aj pre právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 122/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 34/03). Na základe toho sa lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o porušení svojho práva dozvedieť. Začiatok zákonnej lehoty je teda v prípade týchto práv vymedzený subjektívne podľa možnosti sťažovateľa dozvedieť sa o ich porušení.

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj názor, podľa ktorého je podstatou, účelom a cieľom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (III. ÚS 61/98, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, I. ÚS 208/03 atď.). Vychádzajúc z toho ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zásadne vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv ešte trvalo (*mutatis mutandis* I. ÚS 77/02, II. ÚS 55/02, I. ÚS 213/03). Ak v čase, keď sťažnosť došla ústavnému súdu, nedochádza k porušovaniu uvedených práv, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 55/02).

Z obsahu sťažnosti, ako aj predložených príloh ústavný súd zistil, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bolo už vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 2 To 70/03 právoplatne rozhodnuté, t. j. v tomto čase už došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty, ktoré je „*podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov*“ (III. ÚS 61/98). Z tohto zistenia ústavného súdu zároveň vyplýva, že v čase, keď si sťažovateľ na ústavnom súde uplatnil svoje právo na ochranu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušovaniu týchto práv postupom krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 2 To 70/03 už nemohlo dochádzať.

Na základe uvedeného ústavný súd, opierajúc sa o svoje zistenia a svoju stabilizovanú judikatúru, sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní uznesením odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2006